

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 341/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Nám. sv. Egídia 93, Poprad, v mene ktorej koná Mgr. Pavol Antoš, advokát a konateľ, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/322/2020 z 30. novembra 2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoCsp/34/2020 z 22. júla 2020 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 17Csp/95/2019 z 12. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami konajúcich súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Alternatívne navrhuje zrušiť všetky napadnuté rozsudky konajúcich súdov a vec vrátiť Okresnému súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“), aby vo veci znovu konal a rozhodol. Súčasne požaduje priznať právo na náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu 15. augusta 2019 domáhal od sťažovateľky zaplataenia (pôvodne) sumy 5 089,21 eur s príslušenstvom a po rozšírení žaloby žalobcom sumy 5 274,30 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

2.1. Žalobca 25. júla 2014 uzatvoril so spoločnosťou [REDACTED] (ďalej len „predávajúci“) kúpnu zmluvu s predmetom kúpy motorového vozidla s uvedením kúpnej ceny

vo výške 6 479 eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 647,90 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy a zvyšok kúpnej ceny vo výške 5 831,10 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120144698 uzavretej s právnym predchodcom sťažovateľky (spoločnosť [REDAKOVANÉ]) toho istého dňa zastúpenej sprostredkovateľom, ktorým bol predávajúci. Ako celková výška spotrebiteľského úveru je v zmluve uvedená suma 6370,10 eur s tým, že táto predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A (samostatné vozidlo) vo výške 5831,10 eur a kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 539 eur (predmet financovania B pozostáva z troch položiek, prvá s názvom [REDAKOVANÉ], ktorá je doplnková služba v sume 220 eur, druhá a tretia položka označené ako príprava vozidla k predaju vo výške 271 eur a 48 eur). V zmluve bola uvedená aj ročná úroková sadzba, ako aj ročná percentuálna miera nákladov (27,44 %). Ako celková čiastka je v zmluve uvedená suma 11 105,40 eur. Žalobca k 10. júlu 2019 celkovo zaplatil 11 753,30 eur.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 274,30 eur s príslušenstvom a povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

3.1. Rozhodnutie súdov je založené na zistení a preukázaní tej skutočnosti, že údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve (bod 2.1. tohto uznesenia, pozn.) nie je správny. Započítanie ceny doplnkových služieb do celkovej výšky úveru nemá zákonnú oporu. Uvedené skutočnosti predstavujú samostatný dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v čase uzatvorenia spornej zmluvy o úvere. Vôľou žalobcu bolo získať úver v konkrétnej výške (5 831,10 eur), žiadne doplnkové služby si sám nevyžiadal, tieto sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru, pre žalobcu boli dodatočne povinnými nákladmi a nie je pritom dôležité ich pomenovanie, ale ich skutočný účel. V konaní bol tak preukázaný nedostatok obsahovej náležitosti zmluvy „výška úveru“.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie sťažovateľka, ktorá prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Za otázky, ktoré dosiaľ neboli v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu riešené, považovala otázky: 1. *suma úveru poskytnutá na financovanie tovaru, ktorý je vo vzťahu k hlavnému účelu nákupu tzv. doplnkovým tovarom, je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. nákladom podľa § 2 písm. g) alebo istinou úveru podľa § 2 písm. l)?* 2. *Je dodávateľ viazaného spotrebiteľského úveru hmotnoprávne zodpovedný za kvalitu financovania tovaru alebo služieb?* Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie je potrebné čiastočne zamietnuť ako nedôvodné podľa § 448 CSP (v časti dovolania v otázke č. 1) a zároveň čiastočne odmietnuť ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi podľa § 447 písm. f) CSP (v časti dovolania v otázke č. 2).

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Stručným opisom sporu sťažovateľka rozporu po skutkovej stránke nekonštatuje. Podstata veci je rýdzo právna. Rozdielne právne nazeranie na vec stranami sporu v konaní pred všeobecnými súdmi vyabstrahovala v podobe tvrdenia žalobcu, ktorý si ostatné tovary a služby (ako „predmet financovania B“) objednať nechcel a v podobe tvrdenia sťažovateľky, ktorá poskytla finančné prostriedky na financovanie tovarov a služieb, na ktoré sa žalobca dohodol s predávajúcim a poisťovňou. Po stručnom prehľade právne významných procesných úkonov, právnych skutočností a charakteristike právneho stavu argumentuje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktorým zamietol ňou podané dovolanie.

6. Proti odmietnutiu dovolania z dôvodu právnej otázky už vyriešenej rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2020 tvrdí:

- a) uvedené rozhodnutie nie je skutkovo ani hmotnoprávne zhodné s prejednávanou vecou;
- b) používanie judikatúry vo všeobecnosti neznamená len účelové mechanické preberanie právnych viet vytrhnutých z kontextu citovaného rozhodnutia a pokiaľ sa precedenty neaplikujú dôsledne, ale výlučne účelovo prostredníctvom izolovanej právnej vety, ide len o zdanlivú, a nie o skutočnú aplikáciu práva;
- c) vo veci sp. zn. 2Cdo/165/2020 a v prejednávanej veci sú obdobné skutkové okolnosti (kúpa automobilu v bazáre spoločne s doplnkovými službami zaplatené prostredníctvom úveru), avšak rozdiel spočíva v tom, že vo veci sp. zn. 2Cdo/165/2020 nebolo uvedené, z akého dôvodu sa čerpá vyšší úver (6 174 eur), než je potrebný na kúpu auta (5 489 eur) a práve to, že v úverovej zmluve nebol vysvetlený tento rozdiel, najvyšší súd vytkol v bode 29. V prejednanom prípade bola situácia opačná, keďže v úverovej zmluve bola presne uvedená výška úveru, ktorým sa financuje kúpa auta a výška úveru, ktorou sa financujú ďalšie služby (predmet financovania A, predmet financovania B);
- d) dovolanie bolo podané, keďže išlo o neriešenú právnu otázku, na ktorú nedal dovolací súd (a ani nižšie súdy) relevantnú odpoveď a namiesto toho poukázal na rozhodnutie, ktoré nemá žiadnu relevanciu k veci.

7. Proti odmietnutiu dovolania z dôvodu, že dovolacia argumentácia neodznela v konaní pred nižšími súdmi, argumentuje takto:

- a) v predmetnej veci argumentovala úplne rovnako minimálne päťkrát – v odpore, záverečnej reči, odvolaní, vo vyjadrení v odvolacom konaní a v dovolaní, pričom ani jeden súd na túto argumentáciu neodpovedal;
- b) vysvetľuje, že ide o veľmi jednoduchú argumentáciu (spotrebiteľ uzavrel celkovo štyri zmluvy: písomnú kúpnu zmluvu s predávajúcim týkajúcu sa kúpy auta, ústnu zmluvu s predávajúcim týkajúcu sa doplnkového tovaru, písomnú zmluvu s poisťovňou a písomnú úverovú zmluvu s veriteľom), a od začiatku až po skončenie konania sťažovateľka kladie tie isté právne otázky, či sú tieto zmluvy platné alebo neplatné, či je možné financovať spotrebiteľským úverom viacero tovarov a služieb súčasne, či sú náklady vynaložené na tieto tovary a služby nákladmi spotrebiteľa spojenými s vrátením tovaru;
- c) súdy zhodne konštatovali, že úverová zmluva je bezúročná, keďže zmluvy o doplnkovom tovare boli nevyžiadané, ale ani jeden súd neuviedol, čo ho k tomuto názoru priviedlo, a ani jeden súd sa nezaoberal osudom samotných zmlúv;

- d) sťažovateľka od začiatku tvrdí (ako aj v odvolaní), že aj ak boli tovary nevyžiadané, nemá s tým nič spoločné, keďže ich neponúkala a platby za ne nie sú jej príjmom;
- e) sťažovateľka poukazuje na názor všeobecných súdov, že uzavreté poistenie je nevyžiadanou službou spôsobujúcou bezúročnosť celej úverovej zmluvy, a súčasne sa pýta, aký je právny osud samotnej poistnej zmluvy, čo už súdy neuviedli. Poistná zmluva je zrejme platná, ale úver na ňu je bezúročný;
- f) súd nie je povinný strane sporu vyhovieť, ale nemôže sa zbaviť povinnosti vysporiadať sa s jej podstatnou argumentáciou v prípade, ak jej nevyhoví.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania. Podstatná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky atakuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, a to neposkytnutím relevantnej odpovede na právne otázky dosiaľ neriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

9. Ústavný súd s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľka využila. Rovnako využila aj mimoriadny opravný prostriedok (dovolenie) proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky (zamerané na posúdenie otázok zásadného právneho významu, ktoré boli predmetom dovolania) preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací. V okolnostiach danej veci ústavný súd uzatvára, že v danej veci sa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, čo zakladá podklad na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, ako aj v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

11. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného

hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

12. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytne v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník splní predpoklady vyžadované zákonom, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (m. m. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

13. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najstálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

14. Ako vyplýva z chronológie konania pred všeobecnými súdmi, okresný súd a krajský súd rozhodli v neprospech sťažovateľky určením povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 5 274,30 eur s príslušenstvom. Sťažovateľka sa následne domáhala ochrany prostredníctvom dovolania na najvyššom súde, ktorý dovolanie zamietol.

15. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí konajúcich súdov ústavný súd konštatuje, že podstata základu ich rozhodnutí je zrozumiteľná; argumentačné jadro, na základe ktorého bolo rozhodnuté, sa týkalo zákonného následku, resp. sankcie nesprávne určenej celkovej výšky spotrebiteľského úveru v podobe bezúročného a bezpoplatkového úveru. V dôsledku neoprávneného navýšenia celkovej výšky úveru o náklad (predmet financovania B) došlo na strane sťažovateľky k vzniku bezdôvodného obohatenia, na ktorého vydanie ju súd zaviazal.

16. Ústavný súd konštatuje, že právne posúdenie viazaného spotrebiteľského úveru za bezúročný a bezpoplatkový nevykazuje znaky zjavnej svojvôle, je dostatočne odôvodnené a súčasne aj správne.

17. Zo sťažnostnej argumentácie možno ustáliť, že kľúčovou námietkou sťažovateľky, ktorou spochybňuje ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, je absencia relevantnej odpovede na právne otázky špecifikované v dovolaní (uvedené v bode 4 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd viazaný návrhom skúmal, či sťažovateľkou argumentované štandardy spravodlivého súdneho konania boli v jej prípade dodržané a či sa posúdenie jej veci zároveň odrazilo aj v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní pre vec právne a skutkovo relevantných otázok, teda aj náležitom odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

18. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne, jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 54/2019).

19. Podstatou ústavnoprávneho posúdenia prvého okruhu sťažnostných námietok (bod 6 tohto uznesenie, pozn.) je ústavná udržateľnosť prieskumu dovolacieho súdu v tom, či dovolaním nastolená prvá právna otázka (bod 4 tohto uznesenia, pozn.) bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, a to v rámci posudzovania predpokladu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

19.1. Ústavný súd po oboznámení sa s rozhodnutím sp. zn. 2Cdo/165/2020, na ktoré poukázal najvyšší súd v napadnutom rozsudku, uvádza, že skutkové východiská v danej veci a vo veci rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2020 sú takmer totožné (uzatvorenie kúpnej zmluvy, zvyšná časť kúpnej ceny mala byť uhradená prostredníctvom úveru, ktorého súčasťou bol aj doplnkový zákaznícky servis a poistenie) čo zásadne nespochybňuje ani sťažovateľka. Obdobné sú však aj právne okolnosti veci, ktoré sa týkali právneho posúdenia poskytnutého úveru (vzájomná závislosť kúpnej a úverovej zmluvy podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, výška kúpnej ceny nekorešpondujúca výške spotrebiteľského úveru, následkom čoho je úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov).

19.2. Konštatovanie dovolacieho súdu (v právnej veci sťažovateľky) o nezistení žiadneho dôležitého dôvodu na odchýlenie sa od záverov vyslovených v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/165/2020, a to vzhľadom na typovo skutkovú podobu oboch konaní, ktorému predchádzal dôsledný prístup pri zvažovaní aplikácie skoršieho rozhodnutia dovolacieho súdu, nepredstavuje žiadne účelové či mechanické preberanie právnych viet vytrhnutých z kontextu. Za daných okolností preto nemožno prisvedčiť argumentácii sťažovateľky o aplikácii rozhodnutia, ktoré nemá žiadnu relevanciu k veci.

19.3. Ústavný súd dodáva, že zhodný právny záver konajúcich súdov o tom, že povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru, sa prelína celým sporom. Námietka sťažovateľky, že v priebehu konania pred všeobecnými súdmi nedostala odpoveď na otázku, či suma úveru poskytnutá na financovanie tovaru, ktorá je tzv. doplnkovým tovarom (k hlavnému účelu nákupu), je nákladom či istinou úveru, je preto za daných okolností neadekvátna.

20. Sťažovateľka ďalšom okruhu námietok (bod 7 tohto uznesenia) uvádza, že jej dovolanie v časti *druhej* dovolacej otázky (bod 4 tohto uznesenia, pozn.) nebolo vecne prejednané práve z dôvodu, že dovolacia argumentácia neodznala v konaní pred nižšími súdmi. Sťažovateľka pritom zdôrazňuje, že túto argumentáciu [bod 7 písm. b) tohto uznesenia, pozn.] prezentovala v predmetnom konaní viackrát, avšak odpoveď na to nedostala.

20.1. V rámci konania o opravných prostriedkoch je zodpovednosťou osoby, ktorá ho podáva, aby bol opravný prostriedok podaný včas, oprávnenou sobou a aby mal všetky predpísané náležitosti. Konanie pred súdom je formálna procedúra, ktorá má určité pravidlá v záujme hospodárneho a spravodlivého rozhodnutia o podanom opravnom prostriedku. Pokiaľ však osoba, ktorá opravný prostriedok podáva, tieto náležitosti nesplní a v dôsledku toho súd opravný prostriedok vecne neprejedná, je sama zodpovedná za to, že jej hmotným právam nebola poskytnutá adekvátna ochrana, resp. že ňou namietané rozhodnutie nebolo vecne preskúmané (m. m. II. ÚS 247/2021).

20.2. Ústavný súd sa teda zaoberal tým, či sťažovateľka nezanedbala svoje povinnosti pri ochrane svojho hmotného práva, ale aj svojich procesných práv, a to tým, že nedostatočným vymedzením dovolacieho dôvodu sama spôsobila to, že najvyšší súd jej právnu otázku meritorne nepreskúmal.

20.3. Sťažovateľka sa v dovolaní domáhala právnej kvalifikácie zmlúv pred akýmkoľvek rozhodnutím vo veci. Tiež sa domáha vysporiadania sa s tvrdením o platnosti/ neplatnosti zmlúv o doplnkovom tovare. Nesprávne právne posúdenie videla v posúdení všetkých troch zmlúv (kúpna,

poistná, nepomenovaná) ako jedinej zmluvy. Vo všeobecnosti poukazovala (v celom spore pred konajúcimi súdmi, pozn.), že nebola účastníkom ani jednej zo zmlúv uzatvorených v rámci predmetu financovania B a že len poskytla prostriedky na financovanie tovaru a služieb, na ktorých sa žalobca s predávajúcim dohodli.

20.4. Ústavný súd po dôkladnom prieskume dovolania v danom prípade konštatuje, a to aj napriek presadzovaniu materiálneho prístupu pri posudzovaní dovolania (m. m. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019), že formulačné znenie vymedzenej právnej otázky kontextuálne nezodpovedá argumentácii, resp. dôvodom predostretým v prospech prípustnosti dovolania. Z dovolacej narácie sťažovateľky je vo väzbe na vymedzenú dovolaciu otázku veľmi obťažné identifikovať ich vzájomné obsahové prepojenie. Formulovaná právna otázka bez priliehavjšieho odôvodnenia tak skutočne vytvára dojem, že sťažovateľka danú argumentáciu uplatnila v dovolacom konaní prvýkrát. V danom prípade by s najväčšou pravdepodobnosťou snaha najvyššieho súdu autenticky porozumieť textu dovolania presahovala prípustný spôsob náležitého posúdenia dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti.

20.5. Ústavný súd dodáva, že ani sťažnostná narácia sťažovateľky neposkytuje konkrétnejšie kontúry a relevantnejšie vysvetlenie spornej dovolacej otázky. Nevidí relevantnú a logickú súvislosť právnej otázky o hmotnoprávnej zodpovednosti dodávateľa viazaného spotrebiteľského úveru za kvalitu financovania tovaru alebo služieb s právnymi otázkami o platnosti uzavretých zmlúv, o možnosti financovať spotrebiteľským úverom viacero tovarov a služieb, a o tom, či sú náklady vynaložené na tovary a služby nákladmi spotrebiteľa.

20.6. Ústavný súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne nezáviselo od vyriešenia právnej otázky hmotnoprávnej zodpovednosti dodávateľa viazaného spotrebiteľského úveru za kvalitu financovaného tovaru alebo služieb (§ 421 ods. 1 CSP). Pre rozhodnutie vo veci samej bolo podstatné ustálenie skutkového stavu, v zmysle ktorého celková výška spotrebiteľského úveru predstavuje nielen doplatok kúpnej ceny predmetu (samostatné vozidlo), ale aj kúpnu cenu doplnkových služieb. Z tohto skutkového stavu odvolací súd vyvodil právny záver o nesprávnom údaji úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľskom úvere, čo predstavuje samostatný dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľskom úvere. Preto možno súhlasiť s najvyšším súdom, že odvolací súd neposudzoval nastolenú otázku, a preto sa jej preskúmania nemôže úspešne domáhať v dovolacom konaní (bod 33 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu). Ak najvyšší súd potom dovolanie odmietol, konal v súlade s Civilným sporovým poriadkom.

21. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybníť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu